

Výrok

Článek 3 a čl. 4 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/343 ze dne 9. března 2016, kterou se posilují některé aspekty presumpce nevinny a právo být přítomen při trestním řízení před soudem, ve spojení s bodem 16 odůvodnění této směrnice, jakož i čl. 47 druhý pododstavec a článek 48 Listiny základních práv Evropské unie musí být vykládány v tom smyslu, že nebrání tomu, aby v rámci trestního řízení zahájeného proti dvěma osobám vnitrostátní soud nejprve usnesením přijal doznání první osoby k trestným činům uvedeným v obžalobě, které byly údajně spáchány ve spolupachatelství s druhou osobou, která se nedoznala, a následně po provedení dokazování týkajícího se skutků vytýkaných této druhé osobě rozhodl o vině této osoby, a to pod podmínkou, že uvedení druhé osoby jako spolupachatele údajně spáchaných trestných činů je nutné pro kvalifikaci právní odpovědnosti osoby, která se doznala, a že se v tomto usnesení nebo obžalobě, na kterou se uvedené usnesení odvolává, jasně uvede, že vina této druhé osoby nebyla zákonným způsobem prokázána a bude předmětem samostatného dokazování a rozhodnutí.

(¹) Úř. věst. C 44, 4.2.2019.

Usnesení Soudního dvora (osmého senátu) ze dne 28. května 2020 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Amtsgericht Köln – Německo) – FZ v. DER Touristik GmbH

(Věc C-153/19) (¹)

(„Řízení o předběžné otázce – Článek 99 jednacího řádu Soudního dvora – Letecká doprava – Nařízení (ES) č. 261/2004 – Článek 12 – Souborné služby – Významné zpoždění letů – Náhrada škody pro cestující – Další náhrady – Právo cestujícího na snížení ceny zájezdu“)

(2020/C 287/23)

Jednací jazyk: němčina

Předkládající soud

Amtsgericht Köln

Účastníci původního řízení

Žalobce: FZ

Žalovaná: DER Touristik GmbH

Výrok

Článek 12 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 261/2004 ze dne 11. února 2004, kterým se stanoví společná pravidla náhrad a pomoci cestujícím v letecké dopravě v případě odepření nástupu na palubu, zrušení nebo významného zpoždění letů a kterým se zrušuje nařízení (EHS) č. 295/91, musí být vykládán v tom smyslu, že nebrání tomu, aby cestující, kterému již byla poskytnuta náhrada škody podle článku 7 tohoto nařízení, mohl být odškodněn z titulu práva na snížení ceny zájezdu, které má vůči provozovateli souborných služeb pro cesty, pobyty a zájezdy, stanoveného právem dotyčného členského státu, v rozsahu, v němž je posledně uvedené odškodnění poskytováno jako náhrada individualizované újmy, k níž došlo v důsledku jedné ze situací stanovených v čl. 1 odst. 1 uvedeného nařízení, což musí ověřit předkládající soud.

(¹) Úř. věst. C 182, 27.5.2019.